

– необхідно деталізувати план рахунків бухгалтерського обліку з конкретизацією статей загальновиробничих витрат.

Розподіл витрат потрібно здійснювати у такій послідовності: вибрати об'єкти, на які потрібно розподілити загальновиробничі витрати; по кожному об'єкту згрупувати витрати за статтями, елементами, кореспондуючими рахунками або іншими ознаками; вибрати базу для розподілу загальновиробничих витрат, яка встановлюється у кожному випадку окремо; розподілити загальновиробничі витрати.

При виборі бази розподілу слід звернути увагу на те, що між зміною загальновиробничих витрат і відповідно змінною базою розподілу існує пропорційна або майже пропорційна залежність. Розподіляти загальновиробничі витрати на кожен об'єкт обліку можна за допомогою використання таких баз розподілу: годин праці, заробітної плати, обсягу діяльності, прямих витрат тощо. Найуживанішою базою розподілу на сільськогосподарських підприємствах є прямі витрати за мінусом вартості насіння (в рослинництві), кормів (в тваринництві), сировини і матеріалів (в промислових виробництвах).

Кожна з перерахованих баз розподілу має свої недоліки та переваги, тому доцільно використовувати декілька баз розподілу, за допомогою яких можна досягти більш об'єктивних результатів. При виборі слід враховувати особливості виробництва і продукції, що виробляється [3].

Таким чином можна зробити висновок, що для успішної та ефективної діяльності підприємств важливим моментом є грамотна організація обліку загальновиробничих витрат, так як від цього залежить повнота включення загальновиробничих витрат до собівартості продукції і, як результат, зменшення або збільшення чистого прибутку, який є джерелом подальшого функціонування підприємства та його розвитку, а саме підвищення ефективної діяльності для галузі та країни в цілому.

Література:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку №16 «Витрати»: [затверджено Наказом Міністерства фінансів України від 31.12.1999 р. № 318]: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

2. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій: [затверджено наказом Мінфіну №291 від 30.11.99]: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99>

3. Волощук Р.В. Проблеми обліку та розподілу загальновиробничих витрат / Р.В. Волощук // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nauka.com/doc.htm>

ІНОЗЕМНІ ІНВЕСТИЦІЇ, ЇХ ЗАЛУЧЕННЯ І ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

ЛАПТЄВА А. І.

Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка

Науковий керівник – к.е.н., викладач

Крутько М. А.

Важливу роль в розвитку національної економіки відіграють іноземні інвестиції.

Іноземні інвестиції – це цінності, що іноземні інвестори вкладають в об'єкти інвестиційної діяльності в Україні з метою одержання прибутку або досягнення соціального ефекту. Іноземними інвесторами є суб'єкти, які проводять інвестиційну діяльність на території України [1].

Це фізичні особи, які не проживають постійно в Україні, юридичні особи – нерезиденти, іноземні держави, міжнародні урядові та неурядові організації та ін. Іноземні інвестиції за складом інвестиційних ресурсів можуть здійснюватися у вигляді: іноземної валюти, валюти України (при реінвестиціях), рухомого і нерухомого майна, майнових прав, корпоративних прав, цінних паперів, грошових вимог і прав на вимоги виконання договірних зобов'язань (гарантованих банками), прав інтелектуальної власності, прав на здійснення господарської діяльності (на користування надрами та природними ресурсами) та інших цінностей. Загальною вимогою до видів інвестицій є оцінювання у ВКВ, підтвержене країною-інвестором або міжнародними торговельними угодами.

Основна мета інвестиційної діяльності визначається пошуком напрямків, методів, засобів та форм інвестування, метою якого є підвищення ефективності виробництва та збільшення прибутку підприємства.

Зростання обсягів залучення іноземних інвестицій впродовж багатьох років є пріоритетним напрямом розвитку економіки України. Однак за останні роки економіка нашої держави так і не позбавилася глибоких структурних деформацій і значно відстає від розвинених країн світу за сукупною продуктивністю всіх факторів виробництва та відповідно – рівнем добробуту населення. Більшість українських підприємств залишилися

технологічно відсталими, енергоснними, зі слабкою диверсифікацією продуктів і ринків. Це пов'язано з нестабільністю інвестиційної політики, прогалинами в інвестиційному законодавстві, відсутністю належного інституційного забезпечення розвитку інвестиційного ринку та його інструментів, і як наслідок – недостатнім рівнем зовнішніх інвестицій. Для України необхідність залучення іноземних інвестицій в умовах формування глобального економічного простору зумовлена такими причинами: недостатністю внутрішніх ресурсів і заощаджень, незначним обміном управлінським досвідом, сучасними технологіями, патентами, ноу-хау, ліцензіями, а також прагненням доступу до зовнішніх ринків.

Однією з найбільших проблем є нерозвиненість ринкової інфраструктури міжнародного бізнесу в Україні. Необхідно покращити роботу фондових бірж, комерційних банків, страхових компаній, інвестиційних компаній і фондів; утворити Український банк реконструкції та розвитку та національну страхову компанію по страхуванню ризиків вітчизняних та іноземних інвесторів. Крім того, країна програє своїм конкурентам на ринку інвестицій за рівнем податкового навантаження, нестабільністю податкового законодавства. Надмірна кількість податкових платежів та необґрунтованих штрафів, проблеми з відшкодуванням ПДВ, значна кількість податкових перевірок - це не повний перелік проблем податкового законодавства, що мають бути вирішені найближчим часом.

Серед інших проблем, які девальвують інвестиційну привабливість держави, визначають такі як слабкість і політична заангажованість судової системи та нестабільність банківської системи, оскільки через втрату довіри іноземних кредиторів та населення, на даний час, мізерними є кредитування юридичних та фізичних осіб банками, та обсяг депозитів, які знаходяться на рахунках українських банків. Окрім вищезазначеного, повільні темпи приватизації, високий рівень темпу інфляції та неконвертованість національної валюти не дозволяють Україні залучити необхідний обсяг інвестицій для розвитку економіки.

Так, у 2014 році іноземні інвестиції нерезидентів в Україні становили 59,7 млрд.дол США, включаючи акціонерний капітал та боргові інструменти.

Найбільше інвестицій надійшло з країн ЄС – близько 76,6%. До їх переліку, насамперед, належать Кіпр і Німеччина, а також Нідерланди, Австрія, Франція, Італія та Велика Британія, ряд інших країн – Швейцарія та Росія тощо (рис. 1).

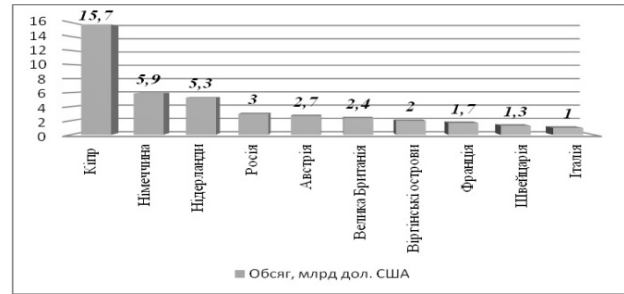

Рис. 1. Обсяг залучених іноземних інвестицій в економіку України станом на 2014 р., млрд. дол

За даними Держкомстату, найбільший обсяг прямих іноземних інвестицій, якщо аналізувати інвестиції за видами економічної діяльності, надходить у промисловість – 32,1% (16 млрд.дол США) й у фінансову та страхову діяльність (25,3%). Наступну за частками надходжень групу видів діяльності формують оптова та роздрібна торгівля – 12,8%, операції з нерухомим майном – 8,1% та професійна, наукова і технічна діяльність – 6,6%, що разом складає майже 85% від загального об'єму. Заборгованість українських підприємств за кредитами і позиками, торговими кредитами та іншими зобов'язаннями перед прямими іноземними інвесторами на 1 січня 2014 року становила 10,155 млрд.дол [2].

Іноземні інвестиції для економіки країни мають велике значення, оскільки вони є джерелом капіталовкладень, причому у формі сучасних засобів виробництва, залучають вітчизняних підприємців до передового господарського досвіду, сприяють поширенню інновацій, збільшення продуктивності праці та підвищенню добробуту населення.

Для активізації притоку іноземних інвестицій в Україну важливим є здійснення таких заходів:

- створення стабільного законодавства;
- створення сприятливого інноваційного клімату;
- сприяння залучення прямого іноземного капіталу в сферу матеріального виробництва;
- створення сприятливих умов для розвитку спільних підприємств;
- створення спільних підприємств, за так званою, китайською схемою, яка передбачає з самого початку володіння контрольним пакетом акцій підприємства українською стороною, згодом, через 5-7 років, українськими мають бути 75% акцій, і ще через 10-12 років спільне підприємство повністю стає українським;
- розробка та прийняття законодавчої бази щодо страхування ризиків спільних підприємств [3].

Мотиви здійснення іноземних інвестицій

можуть бути самі різні, але найчастіше його економічні і політичні, носять стратегічний характер.

До мотивів економічного характеру можна віднести: пошук нових ринків збуту; пошук нових джерел сировинних ресурсів; пошук можливостей для ведення виробництва з більш високою ефективністю; пошук нової інформації та ін.

Мотивами політичного характеру є: надання економічної допомоги дружнім країнам, іншим країнам для підтримки або повалення в них певного політичного режиму.

Необхідно мати на увазі, що політичні мотиви, як правило, невіддільні від економічних перспективі.

Іноземні інвестиції можуть здійснюватися у вигляді надання допомоги країнам, істотно постраждалим від повеней, землетрусів та інших стихійних лих.

Найгостріша необхідність залучення іноземних інвестицій в нашу країну обумовлюється наступними причинами:

- по-перше, рівень фізичного і морального зносу основних засобів у багатьох галузях досягла критичного рівня, і для усунення цього негативного явища потрібні значні інвестиції для технічного переозброєння вітчизняного виробництва.

- По-друге, переведення національної економіки на інноваційний шлях розвитку (а така задача поставлена) навряд чи можливий без іноземних інвестицій з-за дефіциту власних джерел фінансування.

- по-третє, іноземні інвестиції необхідні для забезпечення власних темпів зростання національної економіки і на цій основі - вирішення соціальних проблем.

- по-четверте, прямі іноземні інвестиції дозволяють отримати передовий досвід в області менеджменту і доступ до нових технологій і науку [4].

Все це свідчить про те, що іноземні інвестиції відіграють дуже важливу роль в економіці нашої країни, сприяючи її розвитку.

Як висновок можна відмітити, що відкритість економіки країни до інвестиційних потоків стає домінуючою тенденцією у формуванні сучасних світогосподарських зв'язків і сприяє прискоренню інтеграційних процесів.

Велика кількість заходів, що є необхідними для залучення іноземних інвестицій, передбачаються інвестиційною реформою, а отже можна сподіватися на поліпшення ситуації у деяких аспектах найближчим часом.

Література:

1. Чернишова Л.О. Особливості залучення та стимулювання іноземного інвестування в Україні / Л. О. Чернишова, В. В. Сазанова // Бізнес Інформ. – 2013. – № 2. – С. 87-90.

2. Державна служба статистики України : Електронний ресурс. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.

3. Закон України «Про режим іноземного інвестування»: Електронний ресурс. – Режим доступу <http://zakon0.rada.gov.ua>.

4. Бондар І.Р. Проблеми залучення іноземних інвестицій в Україну на сучасному етапі / І.Р. Бондар // Регіональна економіка. – 2009. – № 4. – С. 62-71.

МІСЦЕВІ ПОДАТКИ

ЛИМАРЕНКО А. В.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

**Науковий керівник – к.е.н., доцент
Рижикова Н. І.**

Згідно з Податковим кодексом України існує всього 2 місцевих податки – податок на майно та єдиний податок.

Податок на майно складається з:

- податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки;
- транспортного податку;
- плати за землю.

Розглянемо зміни щодо оподаткування нерухомого майна, відмінного від земельної ділянки, визначені Законом України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи» від 28.12.2014 № 71-VIII (далі – Закон № 71), які набрали чинності з 01 січня 2015 року.

Передбачається розширення бази оподаткування для податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, шляхом оподаткування як житлової, так і нежитлової нерухомості.

Підпунктом 14.1.1291 пункту 14.1 статті 14 Кодексу визначено, що об'єкти нежитлової нерухомості – це будівлі, приміщення, що не віднесені відповідно до законодавства до житлового фонду.

У нежитловій нерухомості виділяють:

- будівлі готельні – готелі, мотелі, кемпінги, пансіонати, ресторани та бари, туристичні бази, гірські притулки, табори для відпочинку, будинки відпочинку;